verloofde zag. Zij kon nu weer dikwijls lachen en ging met opgerichten hoofde haar weg. Zonder klagen droeg zij haar kruis, dat haar niet zwaar toescheen, omdat zij zeker was van George's liefde. Zij had het vaste vertrouwen dat eens dat kruis haar van de zwakke schouders zou genomen worden. Ze was zoo sterk in haar vertrouwen op de toekomst, dat zij ook Heinersdorff kon steunen en oprichten.

Ze ontmoetten elkaar slechts eenmaal 's weeks. Zij gingen door de dorre lanen van het park van Schönbrun, of door de Maxingstraat naar buiten. Elke week werden de dagen korter. Herfststormen en herfstregens kwamen in het land. Wanneer Heinersdorff al te somber en stil naast haar liep, zeide zij innig overtuigd :

„Niet den moed laten zakken, liefste. Het kan nog vóór den avond veranderen."

„Hoe dan ?" vroeg hij twijfelend.

„Ik weet 't niet," antwoordde zij zacht, „maar ik weet dat de verlossing niet ver meer is". Eens, toen zij door wind en regen voortliepen, zeide hij bitter :

„Ik schaam mij, dat wij, als bedelaars zonder dak, door de straten moeten dwalen."

Zij effende zijn toornig voorhoofd en antwoordde :

„'t Komt er toch niet op aan, als wij maar bij elkaar zijn."

„Jij bent zoo verschrikkelijk geduldig !" zeide hij tandenknarsend.

Zij glimlachte.

„De liefde is lankmoedig en vriendelijk ; zij verdraagt alles, zij gelooft alles, ze hoopt alles, ze duldt alles."

Dan schaamde zich zijn trotsche hart en zweeg stil.

Op een anderen keer, toen zij op een door storm ombruisten, herfstigen heuvel stonden, ging er een vurig begeeren door zijn bloed, en hij drukte zijn geliefde hartstochtelijk tegen zich aan. Hun lippen klemden zich tezamen en konden toch hun verlangen niet stillen. Zij maakte zich ademloos en met kloppend hart van hem los en fluisterde :

„Wij moeten geduld hebben, lieveling."

Bevend en vol bange verwachtingen staarde zij in den donkeren nacht.

Op Allerzielenavond waren zij boven, op het kerkhof. Een dunne regen ruischte uit de lage wolken en

OUDEJAARSAVOND IN DE LOOPGRAVEN.

Oudejaarsavond-stemming in de loopgraven der Gealliëerden. — Rondom een tot kachel gemetamorphoseerden emmer zitten de Britsche krijgers en denken aan hun tehuis in het vaderland. Is het wonder, dat zij op dat oogenblik, op dat rustpunt in den eeuwigdurenden loop der tijden, ernstig gestemd zijn en zich afvragen, wat het komende jaar brengen zal? Wij zijn „menschen van een dag", doch waar zou men dit meer en intenser beseffen dan op het slagveld, waar de dood elke minuut, elke seconde komen kan?

hulde de wereld in grauwe sluiers. Droevig en angstig flikkerden de kleine lichtjes, uit weemoedig aandenken voor de dooden ontstoken. Er waren op dezen laten, troosteloozen avond maar weinig menschen meer op het kerkhof. Alleen de moeders zaten nog bij de graven hunner kinderen en rangschikten met bevende vingers de bloemen en behoedden angstig de vergloeiende lampjes. Dikwijls klonk een verstikt onaardsch snikken door den regen, en het was alsof de graven weenden.

Hedwig en Heinersdorff gingen zwijgend en hand in hand door de straten des doods. Het was een kalm, zacht dwalen, ver van 't geraas van den luiden dag en den strijd der levenden. Er waren ook verlaten en vergeten graven, door geen krans en geen liefdevol lichtje herdacht. Bij deze eenzamen bleef Hedwig staan en groette hen met een stil gebed.

Toen zij het kerkhof verlieten zeide zij bekommerd :

„Je ziet er zoo bleek en moe uit lieveling."

Hij maakte een afwerend gebaar.

Aarzelend stelde zij voor :

„Je moet de wereld in, George !"

Hij antwoordde hopeloos :

„Waarheen Hedwig ? De wereld is zoo klein."

„De wereld is groot, George, alleen den bedrukten schijnt ze klein toe."

Hij zweeg.

„Beproef het toch, liefste," ging zij voort. „Laat de wind van den vreemde om je hoofd waaien. Je begraaft je hier in de eenzaamheid en de bitterheid. Dat is niet goed voor je."

„Ik heb angst voor de vreemde landen."

„Maar je wint tijd, lieveling. Als je terugkomt zijn wij dichter bij het doel."

Hij keek haar vragend aan.

„Heb maar geduld. Hij is een oude man, hij kan niet zoo vlug denken en handelen als wij jongeren."

Hij dacht smartelijk : het ligt niet aan hem, aan mij ligt het !

„Je verdraagt dat wachten niet, mijn beste. Het maakt je ziek en slap. Dat mag niet. Dat is erger dan al het andere."

Hij voelde dat zij gelijk had, wat was dat voor een afgestompt, dood leven ! Hij ging met niemand om ; vermeed de oude vrienden en begroef zich in onnutte boeken.

Toen zij van elkaar afscheid namen, herhaalde zij met vaste stem :

„Je moet de wereld in, lieveling !"

Hij antwoordde zacht :

„Ik zal er over denken."

De gedachte, die Hedwig Buschgart in zijn ziel had neergelegd, liet hem niet meer los ; zij begon te kiemen, te groeien, steeds grooter op te schieten, ze vormde takken en kreeg wonderlijke bloesems. Dan kwam een zware, donkere herfstnacht. Plotseling, de duisternis verlichtend, waardoor Heinersdorff zijn weg zocht, trof hem als een bliksemstraal het juiste inzicht. Zijn bloed werd er door aangestoken, zijn zenuwen spanden zich en zijn hart klopte sneller. Hij richtte zich snel in zijn bed op en luisterde naar een lokstem die hem riep.

De duisternis week, en hij kon in de wijde verte een nietig puntje ontdekken, dat langzaam op hem toekwam en steeds grooter en heller werd tot het een hooge, jubelende vlam was.

George Heinersdorff zag zijn doel.

(Wordt vervolgd).

MET KERSTMIS NAAR HUIS.

Dat is de gedachte geweest, die vele Engelsche soldaten de laatste weken heeft beziggehouden. Want Kerstmis is voor den Brit, meer dan eenig ander feest, hèt feest om aan den huiselijken haard te worden gevierd. Het Engelsche legerbestuur, dit wetend, heeft daarom evenals het vorig jaar, de soldaten, die maar eenigszins aan het front konden worden gemist, met Kerstmis met verlof gezonden. — Op onze foto ziet men de mannen, geheel uitgerust, aan het Waterloo-Station te Londen op hun doorreis naar huis.